

บังคับมะม่วงให้หวานไม่ได้ • ชยปญโญ ภิกขุ จังหวัดสกลนคร • ถอดความจากวิดีโอ ตรวจสอบแล้ว

[00:00] เช้านี้ครีမ်ฟ้าครีမ်ฝน ปลายฤดูฝนแล้ว เช้านี้หมอกลงเยอะ แสดงว่าฤดูหนาวใกล้จะเข้ามา สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเหตุ บ่งบอกถึงเรื่องราวในอนาคตได้ ปัจจุบันเป็นเหตุให้เกิดอนาคต เกิดสิ่งต่าง ๆ จากกรรมในปัจจุบัน ดังนั้นเราทั้งหมดนี้สิ่งสมกรรมดี มันเป็นเรื่องสำคัญมาก

[00:46] นำเป็นห่วง แต่ชาวพุทธเองกลับละเลยการศึกษา ใครพูดอะไรมาก็เชื่อหมด ชาวเป็นคราว ๆ พระทะเลาะกับโยมอย่างนี้ มันเป็นเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ถ้าต่างคนต่างรู้บทบาทหน้าที่ตัวเอง หรือแม้แต่ความผิดเกิดขึ้น เราไม่ไปต่อเติม มันก็หยุดลงแค่นั้น

[01:19] เห็นในข่าวแล้วเกิดความสลดสังเวช คนไปวัด ไปแล้วก็เพิ่มอัตราร้อยของหลวงปู่ที่มีข่าว คนก็คงจะได้ดูอยู่ เราไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของกันและกัน ผู้หญิง ญาติโยม สิกขา ไปวัดก็ไม่รู้บทบาทหน้าที่ตนเอง จะไปโทษโยมก็ไม่ได้ เพราะพระไม่บอก ไม่ต้องไปถามหรือทวงว่าใครผิดหรือถูก มันผิดทั้งนั้น

[02:00] และมันก็เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้มันบั่นทอนศรัทธาความเชื่อของคนที่อยู่ ของคนที่ได้สัมผัส ได้รับทราบข่าวอย่างนี้ ถ้ามองว่าเมื่อข่าวอย่างนี้เกิดขึ้น มันมีประโยชน์อะไรต่อศาสนาพุทธไหม ถ้าหวังดีต่อศาสนาพุทธจริง ๆ ข่าวแล้วนี้เราควรจะดูว่ามันสร้างประโยชน์หรือสร้างโทษ

[02:32] นี่แหละ ต่างคนต่างก็ปรารถนาจะได้สิ่งที่ดีนั่นแหละ โยมมาวัดก็อยากจะได้พระดี ๆ แต่มันก็ทำได้เท่านั้น เหตุปัจจัยของแต่ละคนมันเท่านั้น อย่าไปเอามาตรฐานของพระอรหันต์ พระพุทธเจ้า มาตัดสินพระปุถุชน ที่พูดอย่างนี้ไม่ได้เข้าข้าง แต่การที่จะประพฤติปฏิบัตินั้น มันก็ต้องค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปตามกำลังของแต่ละคน ไม่ใช่จะเอามาตรฐานผู้ที่ท่านสำเร็จแล้ว

[03:14] เอาความรู้ระดับปริญญาตรีมาพูดกับเด็กอนุบาล มันจะรู้เรื่องกันไหม แต่ปริญญาตรีมันก็เคยไปจากอนุบาลนี่แหละ บทบาทหน้าที่มันแต่ละช่วงวัย ทำไมเราจึงเอาเป็นเอาตายกัน เพราะความไม่เข้าใจนั่นเอง

[03:40] มีเยอะทุกวันนี้ละ สื่อโซเชียลต่าง ๆ โปรมอเตอร์ต่าง ๆ ถ้าข่าวเกี่ยวกับพระศาสนาต่าง ๆ คนให้ความสนใจ เขาก็นำมาขยายความ นำมาตีแผ่ เพื่อหวังผลประโยชน์ โดยขาดการคำนึงว่าข่าวเรานั้น มันเป็นคนหรือเป็นโทษต่อองค์กรศาสนา

[04:10] เราไม่ได้ดู มีแต่คนเก่ง ๆ ทั้งนั้น พวกอินฟลูเอนเซอร์ต่าง ๆ ถ้าเก่งแล้วก็มาบวช แล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ แค่นี้โยมพุทธธรรมะหนอยก็หลงกันไป ถ้ามันดีจริงมันก็ต้องบวชได้ ถ้าบวชไม่ดี พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่บวช

[04:32] ตัวที่บอกว่าเรื่องไม่เหมาะไม่ควร เราก็ไม่จำเป็นต้องสื่อออกไปให้วนวาย แต่ก็รู้ว่าไม่ทำก็ไม่มีใครทำให้ แล้วทำแล้วเสียโอกาสออกไปทางสื่อให้เขาเห็นทำไม เนี่ย มันไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร อวดตนว่าตนเองมันทำดี ขยันขันแข็ง แล้วพระพุทธเจ้าให้ขยันอะไร

[04:59] ต่อไปใครก็กลายเป็นเพียงเหมือนนกเขาที่เขาเลี้ยงไว้ขันให้ฟัง ไม่ได้มีสาระอะไรเลย นี่มันเลยเพี้ยนไปไกลแล้ว ศาสนาพุทธ แต่กรรมการวัดก็เหมือนกัน เข้าวัดเข้าวา เพื่อไปแสวงหาผลประโยชน์ มันยากนะทุกวันนี้ เพราะคนไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ ไม่ดีเพราะไม่ถูกใจ

[05:36] นี่แหละบทบาทของเรา เรามีหน้าที่ ฆราวาส ลิกขาบทเบื้องต้นก็เริ่มจากการให้ทาน อันนี้ต่างคนต่างหลง มีแต่คนเก่ง ๆ มีแต่คนดี ๆ พระก็เก่ง โยมก็เก่ง แล้วก็สวดพาหุงกันแทบเป็นแทบตาย แต่ไม่มีความหมายอะไรเลย

[06:09] คนเชื่อว่า เขานินทา แต่ทุกวันนี้โยมเก่งกว่าพระพุทธเจ้า เก่งกว่าพระธรรมวินัย เออ ก็โล่ (พระ) ภูไม่ต้องการมันก็ได้ เพราะโยมเป็นคนหาข่าวให้กิน แต่ถามว่าได้ประโยชน์อะไร พระพุทธเจ้าไม่เคยโล่ใครนะ ให้โอกาสทุกคนปรับปรุงแก้ไขหมด แล้วคนมันก็ทำได้เท่าปัญญา

[06:43] ไปวัดนาน ๆ เข้าก็หลง คิดว่าตัวเองนั้นดีเลิศ กองบุญโง่ คิดอย่างนั้นได้อย่างไร แล้วก็พระไม่ใช่ลูกจ้างของโยม ถึงเวลาจะมาจ้างไปนั่งสวดมนต์ นั่งทำพิธีกรรม ล้วนแล้วแต่มั่นทำลายหลักของพระธรรมวินัยทั้งนั้น พระก็เหมือนกัน ทะเลาะเบาะแว้งกันเพราะไม่ได้กิจนิมนต์

[07:28] ในครั้งพุทธกาลมันไม่มีหอรอกเหตุการณ์อย่างนี้ หลายเรื่องของการสวดมนต์ มันไม่มี บวชเข้ามาแล้วท่านก็ให้ไปฝึกตนเอง ชัดเกล้าจิตใจตนเอง เป็นผู้สงบ สำรวมระวัง โยมก็เห็น ถ้าปฏิบัติดีก็บังเกิดความเลื่อมใส เกิดปสาทะขึ้น เข้าไปอุปถัมภ์ อุปฐาก ได้ยิน ได้ฟังธรรม เกิดปัญญา เกิดศรัทธาตามมา

[08:03] แต่นี่โยมจะเอาบุญเอาคุณกับพระ พระก็เลยกลายเป็นติดหนี้บุญคุณของโยม ถ้าไม่ทำตามใจโยมก็กลัวเขาว่า ใครจะว่าอะไรยังงี้ก็ช่างเถอะ ใครจะสรรเสริญ ใครจะนินทา มันไม่ได้เป็นไปอย่างนั้นเลย ถ้าเรามั่นคงในหลักของพระธรรมวินัย

[08:32] ศาสนามันจะอยู่ก็ต่อเมื่อมีศาสนธรรมปรากฏอยู่ ถ้าไม่มีศาสนธรรม ไม่มีพระศาสนธรรมของพระศาสดาแล้วเราจะเรียกอะไรว่าศาสนาพุทธ จะเรียกพระพุทธรูป จะเรียกกุกุฎฐิ เรียกวิหาร เรียกสถานที่ เรียกบุคคล มันเรียกไม่ได้ เพราะคำว่าศาสนา ศาสนา ศาสนี ก็คือคำสอน

[09:07] ตัวศาสนาจริง ๆ คือคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระ ไม่ใช่พระพุทธรูป ไม่ใช่วัด ไม่ใช่โบสถ์ แล้วไม่ใช่หลักของความเชื่อด้วย ศาสนาพุทธเป็นหลักแห่งความจริง เพราะฉะนั้นจะเอาแต่ความเชื่อมาวัดไม่ได้ ต้องเข้ามาหาความจริงให้เกิดปัญญา

[09:31] นี่แหละ ชาวพุทธเราขาดการพิจารณา ขาดปัญญาในการไปวัดไปวา ศรัทธาก็ศรัทธาแบบมืดบอด ถ้าเกิดศรัทธาขึ้นที่ไหนแล้วก็เลื่อมใสไม่ลืมหูลืมตา มันเมาศรัทธา เมานุญ ก็เป็นทุกข์ไป

[09:57] พระก็เหมือนกัน แข่งกัน แข่งดี แข่งได้ บางคนก็ติดในลาภสักการะ บางคนก็ติดอยู่ในวัตถุ ล้วนแล้วแต่เป็นไปตามอำนาจของกิเลส มันสวนทางกับพระพุทธเจ้า สวนทางกับคำสอนของพระศาสดา ไปวัดก็ไปเพื่อละ บวชอยู่วัดก็บวชเพื่อละ ไม่ได้ไปเพื่อเอา

[10:34] เห็นแล้วหลายที่เป็นข่าว หลายข่าว พระกับโยมทะเลาะกัน จริง ๆ บรรดานักข่าว เขาไม่ได้เสนอข่าวอย่างเดียวทุกวันนี้ เขาสร้างข่าวด้วย ขยายข่าวด้วย มันเป็นเรื่อง เขาไม่ได้คำนึงว่ามันมีผลดีผลร้ายอย่างไร

[10:59] การดักเตือนกันทางพระธรรมวินัย มันไม่ใช่การประจานอาบัติ ความชั่วของผู้อื่น เวลาพระพุทธเจ้าเรื่องวินัย มันไม่เกี่ยวข้องกับโยม แต่โยมทุกวันนี้ก็เก่ง เอาพระวินัยพระมาพูด พูดมันพูดได้ รู้ได้ ปฏิบัติได้หรือไม่ได้ ลองมาปฏิบัติดู พูดกับทำมันไม่เหมือนกันนะ น้ำเหลืองกับน้ำลาย ความหมายมันต่างกันเยอะ

[11:31] รู้ก็รู้นั้นแหละ แต่อย่าเอารู้นั้นมาทำลายศาสนาพุทธนะ บรรดาผู้ศึกษาวิชาพุทธศาสนา เอาความรู้ที่ได้มาช่วยกันประดับประดาอง ดูแล ป้องกัน ส่งเสริมให้ศาสนานั้นเจริญแผ่ไพศาลออกไป ไม่ใช่เอาความรู้ที่ได้นั้นมาทำลายศาสนาพุทธเอง ถ้าหวังดีจริง ๆ ตัวที่รู้มาก ๆ ก็มาบวช

[12:06] อันนี้สิ่งไม่ดีต่าง ๆ ชัดเข้ามาให้เป็นภาระของวัดทั้งนั้น แล้วก็อยากจะได้ของดี อยากจะได้แต่สิ่งที่ดี ๆ ก็มันเริ่มต้นจากไม่ดี กว่าจะได้ดีได้มันต้องใช้เวลา ไม่ใช่เข้ามาบิ๊บบบ บวชบิ๊บบบ จะดีทันที แล้วทำไมไม่เอาคนดี ๆ เข้ามาบวชคนดี ๆ ที่ไปบิ๊บบบอยู่นอก ทำทำไมไม่เข้ามาบวช ช่วยกันทำให้มันดี หรือดีแต่ตาคนอื่น

[12:41] มันมีอยู่ในทุก ๆ สังคมนั้นแหละ พวกที่เก่งกว่าพระ มันไม่เคยมาวัดหรอก อยู่ข้างนอกรู้ดีกว่าพระที่อยู่ในวัดอีก เพราะอะไรล่ะ เพราะต่างคนต่างถือถือปฏิบัติของตัวเอง มีอีโก้มาก อัดตาสอง เป็นอัดตาที่ปะทะกันหมดนะ ตัวเองถูกอยู่คนเดียว

[13:11] เราไม่ได้เป็นศูนย์กลางของจักรวาล ที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องหมุนรอบอยู่กับตัวเรา เราไม่ได้เป็นแกนกลางของโลก เราเป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็ก ๆ ในระยะเวลาเพียงสั้น ๆ เพราะฉะนั้นอย่าสำคัญมันหมายตนเอง เราไม่ได้มีอะไรพิเศษเลย ไม่มีเรา โลกก็ไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้นเราไม่ใช่ผู้สำคัญอะไรเลย

[13:46] ถอดอัดตา ละมานะลง เอาความเห็นที่มันผิดมันออกไป ทำให้มันตรง รู้หน้าที่ของตนเอง ขอบเขตในการที่เราจะแสดงเป็นอย่างไร ขอบเขตที่เราจะประพฤติปฏิบัติเป็นอย่างไร ทุกวันนี้เลอะเทอะไปหมดแล้ว โยมปฏิบัติธรรมก็ไม่รู้ขอบเขตตัวเอง มาอยู่วัด ถือศีลแปด โกงหัว ก็ทำตัวเหมือนเป็นพระ นี่

[14:28] ไม่ใช่แต่พระเองก็มั่วกันไปหมดทุกวันนี้ อย่างเรื่องของสามเณรที่ทองปาฏิโมกข์ได้ มันเป็นเรื่องดี แต่มันไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาเผยแผ่ เพราะจริง ๆ แล้ววินัย ปาฏิโมกข์ มันเป็นเรื่องของนักบวช ไม่ใช่เรื่องของอนุปสัมบัน คือสามเณรก็ไม่ใช่นักบวช (ยังไม่ได้อุปสมบท)

[14:55] นี่แหละ เราไม่เข้าใจ เราก็สรรเสริญกันไป มันก็ดี มันก็เก่ง นั่นแหละ แต่ถามว่าธรรมมันควร มันถูกไหม เราขาดความรอบคอบในการที่จะเชื่อในสิ่งต่าง ๆ ขาดความรอบคอบ เพราะเราไม่รู้เลยว่าบทบาทหน้าที่ของเรามีแค่ไหนอย่างไร ทุกวันนี้โยมเป็นตัวชี้หน้า เป็นตัวสอนพระ หลวงพ่อต้องทำอย่างนั้นอย่างนั้นนะ ครูบาอาจารย์ไม่รู้ใครเป็นอาจารย์ของใคร

[15:30] นี่แหละ ทุกวันนี้มันก็เลยมั่วกันไปหมด ศาสนาพุทธ ต่อไปพระที่อยู่วัดก็ทำหน้าที่เหมือนหมาวัดนั่นแหละ ก็อะไร เพราะความเห็นของคนมันเปลี่ยน มาวัดก็เหมือนอะไรล่ะ เหมือนเป็นภาระ มันไม่ได้มาเพราะศรัทธา มันจะเหลวลงไปเรื่อย สุดท้ายแล้วก็จะเหลือเพียงผ้าเหลืองที่เป็นสัญลักษณ์ของนักบวช

[15:59] แต่วิถีมันจะเปลี่ยนไป เป็นนักบวชก็ทำตัวเยี่ยงฆราวาส เป็นฆราวาสก็พยายามที่จะทำตัวให้มันเหมือนนักบวช นี่แต่คนเก่ง ๆ โดยเฉพาะพวกมคทายก พวกจารย์ พวกทิด อยากจะสอนพระ ถ้าเก่งจริง ลาลิกขาออกไปทำไม

[16:28] นี่แหละ ศาสนาพุทธเรามันไม่ใช่เรื่องง่ายนะ ไม่ใช่เรื่องที่ เราจะปล่อยปละละทิ้ง ไม่ใช่ธุระ ไม่ใช่ ถ้าเราหวังดีต่อศาสนาพุทธต้องช่วยกันดูแลรักษา ระวังป้องกัน ช่วยกันนำสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ นั้นออกไป ตามหน้าที่ของตัวเองหน้าที่ศึกษาบทบาทหน้าที่ของตัวเอง และปฏิบัติ

[16:59] ไม่นานหรอกเราก็จะตายจากกัน อย่าไปจริงจังเลย รักก็ตาย ชังก็ตาย ชั่วเร็วก็ต้องตายอยู่ดี จะไปถืออะไรไว้มากมาย แต่เรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้น มันมีคนผิด มันมีคนถูกนั้นแหละ แต่ถ้าอโหสิได้ มันจบ ตัดสินถูกแล้วไม่ยอมอโหสิ มันก็เป็นเรื่องเป็นราวยาวไป สร้างภัยเวรต่อกัน

[17:30] การให้อภัยมันไม่ใช่เรื่องยากเย็นนะ และเป็นการให้ที่มีอานิสงส์ใหญ่ด้วย แต่เรากลับให้กันไม่ได้ ถือโทษโกรธเคือง ผูกความโกรธ ผูกความพยาบาท เคียดแค้นเอาไว้ในใจ ได้ประโยชน์อะไร ย้อนกลับมาดูที่ใจของเรา เวลาเห็นข่าวเกี่ยวกับพระศาสนาอย่างนั้น ใจมันดีหรือไม่ดี อย่าเอาความสะใจมาทำลายตัวเอง

[18:06] พระไม่ดี ผลกรรมจากการทำไม่ดี หน้าที่นั้นเป็นของพระ ไม่ใช่โยม แต่ถ้าโยมทำไม่ดี ผลกรรมไม่ดี นั้นก็ตกอยู่กับโยมเอง มันไม่มีใครทำอะไรเพื่อใครได้ ให้เข้าใจว่าคนกว่าจะดีได้มันต้องผ่านการฝึกฝน ในเมื่อตั้งใจจะเข้ามาฝึกฝน แล้วก็ให้โอกาสกัน มันยังดีไม่ได้ แต่พยายามจะดีอยู่ มันก็ดีกว่าไม่พยายาม

[18:40] นี่ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป อย่าอยากได้ของดีเร็วเกินไป บวชมานับมันไม่ได้เป็นอรหันต์ทันที ต้องเข้าใจนะ ความเป็นจริง ความเหมาะสม ความควร เพราะฉะนั้นอย่าเอามาตรฐานของพระพุทธเจ้ามาตัดสินพระบวชใหม่ อย่าเอามาตรฐานของเจ้าคุณมาตัดสินหลวงปู่หลวงตาที่อยู่วัดวาบ้านนอก บริบท เหตุปัจจัยของแต่ละคน มันมีความแตกต่างกัน ไม่ดีก็ไม่ได้แปลว่าเขาไม่ยากดี แต่มันพยายามอยู่ มันได้เท่านั้น เราจะไปคาดหวังอะไรละที่นี่

[19:25] มะม่วงเมื่อยังไม่สุก มันก็ยอมเปรี้ยวเป็นธรรมดา แต่บังคับให้มันหวาน มันหวานไม่ได้ แต่ถ้าเราช่วยกันดูแล ทำนุบำรุงไป เมื่อมะม่วงลูกนั้นจากเปรี้ยว มันผ่านกาลเวลา ผ่านการพัฒนาไป มันก็จะมีรสหวานได้เมื่อมันสุก อันนี้จะไปบังคับเอามะม่วงอ่อนให้มันมีรสหวาน มันจะไปทำได้อย่างไร นี่แหละ เราไม่เข้าใจกันตรงนี้

[19:56] เราไปยุ่งกับเรื่องของคนอื่นมากเกินไป กลับเข้ามายุ่งกับเรื่องตัวเองให้มาก ๆ ดูตัวเองให้มาก ๆ แล้วศาสนา มันก็จะคงอยู่ได้ เมื่อเราเข้าใจคำสอนและปฏิบัติตามได้ ไม่ใช่รู้แต่ทำไม่ได้ มันไม่มีประโยชน์ มันเสียความตั้งใจ พุงเพี่ยงปาก สอนเจ้าของบิได้ โยมก็เหมือนกัน พระก็เหมือนกัน

[20:33] ก็พระพุทธเจ้าท่านสอนธรรมะเอาไว้เพื่อให้เราใช้ในการขัดเกลาตนเอง ไม่ใช่ไปขัดเกลาผู้อื่น ไม่ใช่ไปบอกสอนผู้อื่น เอาไว้สอนตนเอง จะเรื่องของการให้ทาน จุดประสงค์ในการให้ก็คือเพื่อการสละออก เดี่ยวเราก็ห่มันทาไป ก็ดูจิตใจของเราไป ค่อย ๆ ขัด ขูด เกลา ผีกละ ผีกวาง ผีที่จะปล่อย ผีที่จะให้ ผีที่จะเสียสละ

[21:06] ศิล การสำรวมกาย วาจา ใจ จุดประสงค์ของศีลก็คือเพื่อไม่ให้เกิดโทษภัยเวร ไม่ใช่เพื่อที่จะเอาจะได้ อันนี้พอถือศีลหน่อยก็เคร่งศีล แบกศีลเอาไว้ หลนก็ไม่ได้ เราไม่รู้ศีลแบบไหน มีศีลแต่เอาศีลไปทำร้ายคนอื่น มันเป็นศีลตรงไหน ศีลคือมันไม่เบียดเบียน ถ้ายังเบียดเบียนอยู่ มันจะเป็นศีลได้อย่างไร

[21:40] นี่ ผ่านศีล ภาวนา อบรมจิตตภาวนา ค่อย ๆ ประคับประคอง ก็ทำไปตามกำลังแห่งเรานั้นแหละ ค่อย ๆ บำรุงดูแล พัฒนาจิตใจของเราได้แค่ไหน ก็คือเท่านั้น มันไม่เกี่ยวคนอื่นนะ อันนี้เรื่องของตนเองไม่ยุ่งเลย มัวแต่ไปยุ่งกับคนอื่น อยากจะให้คนนั้นดีอย่างนั้น อยากจะให้คนนี้ดีอย่างนี้ ตัวเองดีหรือยัง ก่อนที่จะไปว่าเขาไม่ดี ตัวเองดีพร้อมหรือยัง ถ้าเรายังดีไม่เต็มร้อย ก็อย่าไปตัดสินใครว่าไม่ดี

[22:24] เพราะฉะนั้นดูให้ดี ตรงที่ท่านพุทธทาสท่านพูด เขามีส่วนเลวบ้างช่วงหัวเขา จงเลือกเอาส่วนดีที่เขาได้อยู่ เป็นประโยชน์โลกบ้างยังน่าดู ส่วนที่ชั่วอย่าไปรู้ของเขาเลย เพราะการรู้เรื่องไม่ดี มันไม่ได้ทำให้จิตใจของเราดี เลือกเสพคบแต่สิ่งที่ดีงาม เหมือนชาติของบัณฑิต

[22:53] เหมือนผึ้งที่เที่ยวแสวงหาน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ แม้จะอยู่ไกลแค่ไหนก็ไม่ย่อท้อ ชากศพอยู่ใกล้ขนาดไหน ผึ้งก็ไม่ไปสนใจ ไม่ไปแตะต้อง บัณฑิตเลือกเสพคบแต่โลกในส่วนที่มันเป็นประโยชน์ และทั้งส่วนที่มันเป็นโทษไปเสีย เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

[23:20] เราไปเสพคุ้นกับชาวที่มันไม่ดีไม่งาม มันทำให้จิตใจของเรามัวหมองไปด้วยโดยที่เราไม่รู้ตัว ก็เลยบอกว่าตัวเองเป็นสายบุญเป็นสายวัด ถ้าจะไปอย่างนั้นไม่ต้องไปก็ได้ ในเมื่อใครไม่พูดเราก็จะพูด ถ้าไปแล้วสร้างปัญหาให้วัดก็ไม่ต้องไปวัดหรอก ไปแล้วมันต้องไม่มีปัญหา ไม่สร้างปัญหาให้วัดให้ว่า พระก็เหมือนกัน ถ้าอยู่แล้วมันสร้างปัญหาก็ไม่ต้องอยู่ มันไม่ได้มีอะไรมากมายเลย

[23:57] นี่แหละ คำสอนมันอยู่ในจิตในใจของเรามากน้อยแค่ไหน ชาวพุทธจริง ๆ ต้องเป็นพุทธที่มีใจเมตตาเป็นพื้นฐาน ต้องมีความเมตตาปรารถนาดี มีความกรุณาต่อกัน อาศัยเมตตาธรรมนี้แหละมันจะเป็นเครื่องค้าจุนโลก เป็นเครื่องประดับประดาองค์ให้โลกร่มเย็นผาสุก ถ้าไม่มีเมตตาอยู่ในจิตในใจแล้ว บวชก็ไม่มี ความหมาย ไปวัดทุกวันก็ไม่มี ความหมาย

[24:34] ใจของเรามันไม่ได้รับการอบรมแก้ไข มันก็ไม่เข้าใจอย่างนี้ ยิ่งไปวัดนาน ๆ ก็หลงว่าตัวเองนั้นสำคัญ จัดการบริหารอะไรต่าง ๆ จนไม่ดูบทบาทหน้าที่ของตนเอง แต่พระที่นั่งหัวโล้น ๆ อยู่วัดก็รู้หน้าที่ของตนเองเหมือนกัน ปลอ่ยให้โยมมาบริหาร นี่ ทุกวันนี้ แล้วก็ เป็นสื่อ เป็นข่าวกระแส โจมตีกันวุ่นวาย ไล่ไปตามกระแสของโลก

[25:12] ตอนนี้เราอยู่ท่ามกลางของสมรภูมิ ท่ามกลางสงคราม สงครามแห่งการโฆษณาชวนเชื่อ ถ้าเราไม่ฉลาดพอ ตายคาสนามรบนี้แหละ ตายคาสนามรบนี้ เอาตัวรอดไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องมีเกราะป้องกันตนเอง คือสติ มีอาวุธที่จะเอาชนะข้าศึกเรานั้นได้ คือปัญญา

[25:45] มันก็มาจบลงตรงนี้แหละ ทุกข้อปฏิบัติมาจบลงตรงที่สติ สมาธิ ปัญญา มันไปที่อื่นไม่ได้แล้ว ไม่ต้องไปรู้หรอกว่าพรหมโลกเป็นยังไง ดาวดึงส์ ดุสิตเป็นยังไง สวรรค์เป็นยังไง นรกเป็นยังไง ไม่ต้องไปรู้ รู้ตัวเรา พอ ถ้ารู้ตัวแล้ว จบ เพราะมันจะไม่หลง เถ้านั่นเองแหละ เรื่องของเรื่อง

[26:17] ฝึกสติให้มันตื่นรู้เท่าทัน เพราะสติเป็นเครื่องตื่นในโลก สติเป็นเครื่องกั้นกระแส สตินั้นเป็นธรรมที่มีอุปการะคุณ เป็นกุศล สตินั้นแหละคือยอดของกุศล ถ้าไม่มีสติมันก็ไม่มีความปัญญา นี่ ก็ย้อนเข้ามาตรงนี้

[26:43] ท้ายที่สุดแล้วมันก็จะเข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นธรรมดาของมันอย่างนั้น ไม่มีใครไปเป็นเจ้าของอะไรทั้งนั้น ความเห็นแก่ตัวหมดไปเมื่อไร อตตาทัวตนมันลดตามลงมา ตัณหามันก็ลดลงมา ผัสสมันก็ลดลงมา กรรมมันก็ลดลงมา ลัทธิเมื่อไรก็สิ้นกรรมเมื่อนั้น ความเห็นว่าเป็นเราเป็นเขาเป็นนั่นแหละ ใ้อเรา ใ้อเขานี้แหละ คือความหลง ถ้าไม่มีเรา มันก็ไม่มีเขา

[27:29] แล้วเราจะเอาอย่างไรกันนี้ ชีวิตที่เหลือ อยู่อย่างไรไม่ให้ใจมันเป็นทุกข์ ลองคิดดู ลองเอาไปใส่ใจดู เพราะธรรมะนั้นเป็นเครื่องมือในการทำลายทุกข์ เป็นยาถ่ายทุกข์ เรียนรู้ธรรมะ ทุกข์มันต้องน้อยลง ไม่ใช่เป็นทุกข์ เพราะรู้ เพราะฉะนั้นรู้แล้วมันต้องนำมาปฏิบัติ ไม่ใช่รู้แต่สัญญาจำเเนย ๆ

[28:02] แล้วก็นำมาพูด นำมาโจมตีกัน สร้างกระแส สร้างรายได้ เยอะทุกวันนี้ ใ้อพวกที่บ้า ๆ บอ ๆ ออกมาพูด ธรรมะ ทั้งพระทั้งโยม ซ้อนกันไปคนละทิศละทาง เพราะอะไร มันบ้า มันวิปลาส เกิดกระแสผู้วิเศษขึ้น เกิดกระแสผู้บรรลุมรรคขึ้น พระอรหันต์จัดตั้งก็มีทุกวันนี้ อริยะตามกระแส อริยะโปรโมต อรหันต์บ่มแก้ส

[28:40] มันได้แต่สี แต่รสมันไม่ได้ เหมือนมะม่วงที่ยังอ่อน เก็บมาบ่มแก๊ส มันก็ได้สีเหลืองนั้นแหละ แต่มันไม่หวาน มันเปรี้ยว เปรี้ยวมากกว่ามะม่วงสีเขียวยังอีก บรรดาอริยะเก้ มันหลอกได้เจ็บแสบยิ่งกว่าพระปูลุชนอีก

[29:00] เพราะฉะนั้นจะเชื่ออะไร จะฟังอะไร ใครควรเชื่อให้ดี บนหลักพื้นฐานของเหตุผล และเทียบเคียงกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ว่ามันไปในทิศทางเดียวกันไหม ถ้ามันยาก มันก็มีหลักง่าย ๆ ในการตรวจสอบ พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อการนำเข้า อันนั้นไม่ใช่แล้ว ผิด นำเข้าเป็นสมุทัย ธรรมเหล่าใดเป็นไปเพื่อการสละออก อันนั้นแหละเป็นธรรมที่ควรปฏิบัติ นั่นเป็นมรรค

[29:38] เหนือเรื่องของเราเรื่อง ยกมือขึ้นมากำแล้วก็แบดู ก็เห็นแล้วธรรมะกับอธรรม ออกหรือเอาละ นำเข้าหรือนำออก เหนือเรื่องของเราเรื่องไม่ได้มีอะไรสลับซับซ้อนเลย การสละออก จาคะ จาคะมัน ใจมันก็จะเบาไปด้วย สุดท้ายมันก็หลุดพ้นจากกิเลสเครื่องถ่วง จิตมันก็จะยกสูงขึ้น สูงขึ้น

[30:13] นี่ข้อปฏิบัติง่าย ๆ แล้วก็มีสติแผ่ระวัง ดูจิตดูใจของเราเท่านั้นแหละ มันไม่มีภาษาหรอก ไม่ต้องเอาภาษา ไม่ต้องเอาคำพูด แต่งรูปแบบมาพูดกัน ดูใจของเราในปัจจุบัน อย่าไปดูคนอื่น เห็นความจางคลาย เห็นความเกิด เห็นความดับ มันก็จะค่อย ๆ เข้าใจธรรมชาติของมันเป็นอย่างไร นี่แหละการภาวนา การอบรมจิตตภาวนา

[30:48] อย่าไปเชื่อใครนะ เพราะเชื่อ ความเชื่ออย่างเดียว ศรัทธาอย่างเดียว มันดับทุกข์ไม่ได้ ถ้าศรัทธาไม่ประกอบด้วยปัญญาแล้วมันก็หลงทาง มีเพียงปัญญาเท่านั้นที่จะดับทุกข์ได้ ปัญญาที่รู้แจ้งไปตามความเป็นจริง

[31:09] พุทธะ คือ สภาวะตื่นรู้ พุทธศาสนา คือ คำสั่งสอนของผู้ที่ตื่นรู้ นั่นแหละคือตัวศาสนาจริง ๆ คือหลักของธรรม ของวินัยนั่นแหละ แล้วก็ก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องนำมาปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่ใช่ไปเรียนรู้มาแล้วก็ไปจับผิดคนอื่น ใช้ให้มันเป็น

[31:44] ดาบที่คมนะ ถ้าอยู่ในมือของราชบุรุษ มันก็จะป้องกันการฆ่าฟัน ป้องกันทรัพย์สิน แต่ดาบที่คมเล่มเดียวกันนั้น ถ้าอยู่ในมือโจร มันก็จะใช้ไปฆ่าฟัน ไปปล้นชิงเอาทรัพย์สินของคนอื่น เพราะฉะนั้นความรู้ ถ้าใช้ไม่เป็นมันก็เป็นโทษ นะ อย่าหลงความรู้ อย่าเมาตำรา บัณฑิตการ ยึดหลักการจนกระทั่งมองไม่เห็นความจริง

[32:19] ย้อนกลับเข้ามาดูจิตดูใจของเรา สรรวมระวังเอาไว้ ขำว่ามันเกิด มันมี มันเป็นธรรมดาโลก ส้อมันกำลังระอุอยู่ เราก็อย่าไหลไปตามขำมัน เกิดอะไรขึ้น เราก็อย่าปล่อยให้สิ่งที่มันเกิดขึ้นนั้นเข้ามาทุกข้ออยู่ในใจของเรา รักษาใจไว้ให้ดี

[32:42] สำหรับเขานี้ก็ขออนุโมทนาอีกครั้งกับความตั้งใจของทุกท่าน ที่มีความปรารถนาดีต่อศาสนา ช่วยกันดูแล คำจุนต๋อไป